

Stjørnukokkar til Føroya

Í NÆSTUM KOMA **MICHELIN-KOKKAR** OG **ALTJÓÐA FJØLMIDLAFÓLK** TIL FØROYA AT **ROYNA FØROYSKA RÁVØRU**

MATGERÐ

Leo Poulsen
leo@socialurin.fo

Í døgnum 13. til 17. apríl koma altjóða fjølmiðlafólk og Michelin-kokkar til Føroyar at royna ta føroysku rávøruna, smakka føroyskan mat, gera mat úr føroyskum rávørum og uppliva Føroyar sum gourmetferðavinnu-tjóð.

Sp/f Solea hevur seinasta árið skipað fyri tiltøkum í Føroyum og uttanlands við tí fyri eyga, at marknaðarføra Føroyar sum eina serliga tjóð fyri gourmetferðavinnu og sum eina tjóð,

ið hevur heilt serligar kvalitetsrávørur at veita.

Í oktober í fjør varð skipað fyri einum gourmettiltaki á Michelin-matstovuni, Hedone, í London. Til døgurðan vórðu viðurkend ensk fjølmiðlafólk, rávøruinnkeyparar og kokkar boðnir við.

– Móttøkan av føroysku rávørunum var sera jalig, og umframt at netverkið millum altjóða rávøruinnkeyparar og føroyskar rávøruveitarar varð styrkt, so vísti fjølmiðlafólkini sera stóran áhuga fyri Føroyum og ynsktu, at sleppa hagar at uppliva enn meiri føroyskt, sigur Bjørk K. Olsen, marknaðarleiðari fyri Solea.

Marknaðarføring

At móttøkan var so góð, gjørdi, at farið var undir at fyrireika næsta stigið, at fáa kendu fjølmiðlafólkini, Michelin-kokkarnar og innkeyparar til Føroyar.

– Endamálið við hesari vitjan er eitt: at marknaðarføra Føroyar. Sp/f Solea er av teirri áskoðan, at umtala í viðurkendum miðlum og millum manna í viðurkendum gastronomiskum netverkum, hevur eina stóra effekt, ið ikki kann gerast upp í pengum, sigur Bjørk K. Olsen.

So segði hann...

– Hetta er klassiska myndin av politikki. Tá tað gongur illa innanríkis, so fert tú í kríggj fyri á tann hátt at fáa fólk ið at standa saman um okkurt. Nú er mann so farin í kríggj móti bankunum.

Klaus Rasmussen, nevndarformaður í BankNordik

KLUMMAN

Barbara Holm

Trupult at gera tað rætta

Eg var vitni til eina rættiliga óbehagiliga hending herfyri. Eg var á páskavitjan í Føroyum, og meðan eg sat í bilinum uttanfyri ein handil í Vági, og bíðaði eftir systur míni, sá eg, at ein lítill drongur bleiv happaður av øðrum. Hann stóð saman við fimm eldri dreingjum, og teir róptu eftir honum, og bóðu hann fara heim til mammu sína at slatra. Drongurin græt inn ímillum, og flenti og royndi at spæla við inn ímillum. Men tað riggaði ikki ordiliga hjá honum. Teir vildu ikki hava hann við.

Vit vita øll hvat vit eiga at gera í slíkum støðum. Vit eru tey vaksnu, og vit eiga at tala at, tá ið óráttvísir fer fram. Og tó...

Eg sat í bilinum, og 1000 tankar fóru ígjøgnum høvdið meðan eg bíðaði eftir systur míni. Skal eg fara út? Er tað kiksað? Hvi gera hini fólkini í bilinum við síðurnar av einki? Vita tey kanska hvør drongurin er? Eru tað foreldrini hjá honum? Hvar eru foreldrini hjá honum? Er drongurin kanska dottin, og tí grætur hann? Hvussu skal eg reagera? Eg má gera okkurt.. Okey, eg koyri vindeygja niður, og hyggi ónt eftir teimum. Kanska teir steðga so. Eg má spyrja systur mína tá hon kemur. Kanska skal eg koyra lítla drongin heim. Nei, hann býr nokk beint við.

Og so kom systur mín, og tankin gjørdist »nei gotter, eg má heldur fara. Eg skilji ikki støðuna allikavæl, og tá ið eingin annar ger nakað, so má tað vera ein orsök til tað«.

Hetta er ein vika síðani, og eg havi enn ringa samvitsku. Ikki tí, eg fekk fortalt eftirfylgjandi, at hesin lítli drongurin í veruleikanum er tann, sum plagar at happa onnur. Men álvaratos, hvønn mun ger tað. Tað snýr seg í síðsta enda um, at vit vaksnu meina og trúgva, at vit sjálvandi høvdu gjørt nakað, um vit sóu okkurt óráttvíst fara fram.

Vit halda øll, at vit høvdu sagt frá, tala at, vart tey veiku, og reist okkum upp fyri tí sum vit vita er rætt, men er tað í veruleikanum so?

Eg trúði eg fór at tala at, um eg sá nakað óráttvíst. Tað havi eg eisini gjørt áður. Men hesaferð gjørdi eg tað ikki.

Eg sá eina sending á DR fyri stuttum, um júst hetta evni. Har bleiv sagt, at tey flestu vera ávirkaði av, hvat øll hini gera, ella ikki gera. DR tók upp, meðan ein sjónleikari legði seg mitt á Strøget, og lá púra vitleysur har. Tey flestu hugdu ivasom uppá hendan mannin, men gingu síðani víðari. Sami maður legði seg síðani niður á ein veg beint við, har sum næstan eingin gekk framvið. Tá gingu bert fáar minuttir inn til onkur kom yvir, og spurdi um tey kundu hjálpa. Niðurstøðan varð tann, at fólk halda seg aftur, um fleiri onnur eru har, og tey einki gera. Men eru tey einsamøll, so handla tey beinan vegin.

Eg havi lært, at onkuntið skal man ikki hugsa alt ov langt, og bara handla. Eg havi lovað mær sjálvari, at næstu ferð eg siggi okkurt óráttvíst fara fram, so tveiti eg óttan og ivan til síðis, og fylgi tí, sum eg veit er rætt. Eisini sjálvt um øll hini ikki gera nakað. Kanska tú eisini fert at gera tað?